

Da Gud sukket

Lesetekster: Salme 40, vers 2-6 og Rom 8, vers 19-23

Evangelietekst: **Markus evangeliet kapittel 7, vers 31-37**

Forberedelse:

Les alle tre tekstene høyt sammen. Les så evangelieteksten stille hver for dere. Ta en runde og nevnting dere la spesielt merke til, noe som gjorde spesielt inntrykk.

Spørsmål til samtale:

- Hva er den røde tråden i de tre tekstene denne søndagen, tenker dere?
- Hva er det som kan hindre oss i dag fra å legge våre syke i Jesu hender og stole på hans omsorg?
- Hvordan merker dere at vår verden er «gått av hengslene»? Hva betyr det for din tro at Jesus sukker og lider med oss?
- Hva er det som hindrer deg i å lytte til Jesus (ved bibel og bønn) og snakke med ham til hverdags?
- Hvordan kan du åpne dine sanser mer for Jesus? Hva slags hjelpemidler eller grep kunne vært til nytte for deg for å styrke relasjonen til Jesus?

Bønn:

Herre Jesus Kristus! Du står for døren og banker. Kom, la oss få kjenne deg og kraften av din oppstandelse. La ingen sykdom eller smerte, ingen synd eller sår få ta vår oppmerksomhet bort fra deg. Ta imot oss i vår lunkenhet og avmakt. Lokk oss nærmere deg, slik at vi fylles av din kjærlighet og forvandles til å ligne mer på deg. Jesus, du er nær oss nå og alltid. Bær våre liv. Amen.

Prekentanke:

I møte med evangelieteksten, er det tre ting som på en særlig måte fanger min oppmerksomhet – tre ting som jeg har lyst til løfte frem for dere: et forbilde, en overraskelse og en invitasjon.

Resymé:

- *Fortellingen bør være et forbilde for oss. Også vi kan bringe de som lider til Jesus.*
- *Jesu sukk viser Guds dype medfølelse med alle som bærer symptomer på at verden er gått av hengslene. Gud lengter etter den dagen, da alle sukk skal stilne og alt skal bli slik det var ment.*
- *På samme måte som den døvstumme trengte hjelp til å høre og tale, slik trenger også vi Jesu hjelp til å åpne våre ører for evangeliet og vår munn til bønn og lovsang.*

Et forbilde

For noen år siden leste jeg en selvbiografi av en mann som hadde sittet i rullestol hele livet, fordi han som barn på 30-tallet i Norge hadde blitt lammet av poliomyelitt. Det var en sterk og gripende historie, men det jeg husker gjorde mest inntrykk på meg var hvordan foreldrene hans, da han ble lam som liten gutt, så energisk og utrettelig prøvde å finne hjelpere som kunne gjøre ham frisk. De tok ham med seg til alle mulige leger som de hadde et minste snev av håp om kunne hjelpe. Og da de hørte om en lege i Østerrike som hadde funnet opp en ny behandlings-metode, så reiste moren av sted med barnet sitt. Dette var på 30-tallet, og reisen til Østerrike tok flere uker med tog og båt. Og så kom de frem og fikk en halv time hos legen i Østerrike. Dessverre hjalp det ikke. Gutten var lam og forble lam resten av livet. Men moren hadde vært villig til å prøve alt for gutten sin. Den som virkelig vil hjelpe, leter alltid etter nye hjelpere.

Evangeliene forteller mange historier om mennesker som i en slik desperat situasjon søkte til Jesus. En mann ble firt av sine venner ned gjennom taket til stedet der Jesus satt (Matt 9,1ff). En kvinne ba inderlig om hjelp for datteren sin (Mark 7,24ff). Og i dag leser vi om noen mennesker som førte den døvstumme til Jesus.

Hvorfor finner vi disse fortellingene i Bibelen? Vi finner de, fordi det skjedde, jo, men jeg tror også de er ment som en oppfordring til oss om å gjøre det samme, at også vi må bringe mennesker som trenger hjelp til Jesus.

Vi har alle mennesker rundt oss som på ett eller annet vis trenger hjelp. La oss ta lærdom av disse bibelske forbildene, og også vi huske på å bære dem frem for Jesus. Det er den beste måten vi kan hjelpe på.

Noen som blir bedt for opplever å bli friske, slik den døvstumme ble. Andre gjør ikke det. Hvorfor det er slik, vet jeg ikke. Og for å sitere Kari: "Det er ett av spørsmålene jeg håper Gud har et skikkelig godt svar på, når jeg kommer til himmelen." Og kanskje skal vi ikke bruke så mye krefter på å gruble over

hva som kan være grunnen, men i stedet nøye oss med å gjøre det vi kan gjøre, nemlig å løfte alle de som lider frem for Jesus, og frimodig stole på at han som har all makt, også vil bære deres liv og våre liv, slik han har lovt.

Det var mitt første punkt, et forbilde: Vi kan bringe de som lider til Jesus.

En overraskelse

Markus forteller at da den døvstumme ble ført frem for Jesus, tok Jesus ham til side, bort fra folkemengdens nysgjerrige blikk. Og for la ham forstå hva som var i ferd med å skje på en måte som var mulig å skjønne, så brukte Jesus kroppsspråk. Han tok spytt og berørte tungen til den døvstumme, for å si at det som bant tungen nå skulle løsnes, og han stakk fingrene i ørene hans, for å si at de nå for første gang skulle åpnes.

Men så gjør Jesus noe som overasker meg: Han sukker.

Jeg hadde forventet et høyt rop, en befaling eller noe sånt. Et halleluja-rop hadde vært mer på sin plass, eller kanskje en kort appell. Men Jesus gjør ikke noe av dette. I stedet stopper han opp, ser opp mot himmelen, og sukker. Et dyptfølt og sorgfullt sukk som sa mye mer enn alle ord kunne forklare.

Jeg må innrømme at jeg synes dette er litt rart. Jeg har liksom aldri sett for meg at Gud er en som sukker. Jeg har alltid tenkt mer på Gud som en som befaler. Som med tordenrøst befaler den døde Lasarus ut av graven, eller som får stormen til å stilne, eller som skaper hele universet med et eneste ord. Men at Gud sukker, det var nytt for meg.

Det er mulig at jeg la merke til dette, fordi jeg sukker en del selv. Jeg sukket da jeg gikk ned Markens gate her om dagen og passerte en av kvinnene som sitter der og tigger. Jeg sukket da jeg snakket med en mann i forrige uke som fortalte meg at kona hans ikke ville tilgi ham. Jeg sukket da jeg så to smågutter på vei hjem fra skolen som ikke ville leke med en tredje gutt som så tydelig ville være venner med dem.

Jeg sukker egentlig ganske ofte. Kanskje gjør du også det? Hvis du har tenåringer i huset eller babyer som ikke får sove om natten, tipper jeg du har sukket litt en gang i blant. Hvis du kjemper for å motstå fristelser, har du kanskje sukket ofte. Hvis du har opplevd å få motivene dine trukket i tvil eller dine beste forsøk på kjærlighet kastet tilbake i fleisen på deg, så har sikkert du som meg trukket pusten dypt og latt smerten slippe ut i form av sukk.

Jeg vet at det finnes det vi kaller et "lettelsens sukk", og det er mulig det går an å sukke i glede også, jeg vet ikke, men det er uansett ikke den typen sukk som Markus forteller om i dag. Det ordet han bruker betyr egentlig et dypt stønn. Jesu sukk var en blanding av frustrasjon og sorg. Det ligger et sted midt mellom å rase ut i sinne og å bryte sammen i tårer.

Paulus forteller om denne typen sukk. To ganger skriver han at de kristne vil sukke så lenge vi er på jorden og lengter etter himmelen. ("Også vi som har fått Ånden, (..) vi sukker med oss selv og lengter etter den dag da vårt legeme blir fridd ut, og vi blir Guds barn helt og fullt." (Rom 8:23)) Skaperverket stønner og lider som om det er i fødselssmerter (Rom 8:22). Og til og med Ånden sukker når den oversetter våre bønner. "For vi vet ikke hva vi skal be om for å be rett, men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke kan uttrykkes i ord," (Rom 8:26) skriver Paulus. Alle disse sukkene har egentlig samme kilde. Alle er de et resultat av at vår verden er kommet på villspor, helt av hengslene, at vår virkelighet er blitt en helt annen enn den Gud fra starten av ønsket.

Det var aldri ikke meningen at menneskene skulle leve adskilt fra sin Skaper. Derfor sukker menneskeheten og lengter hjem.

Det var aldri meningen at skaperverket skulle bli invadert av ondskap. Derfor sukker og stønner det, og lengter til Edens hage.

Det var aldri meningen at vår samtale med Gud skulle være avhengig av en tolk, derfor sukker Ånden i oss på våre vegne, og drømmer om den dagen vi skal få se Gud ansikt til ansikt.

Og da Jesus så inn i øynene til den døvstumme mannen denne dagen, så var det eneste riktige nettopp å sukke. "For det var ikke meningen at det skulle være slik. Dine ører skulle aldri vært døve. Din tunge skulle aldri hatt vondt for å snakke. Det er feil. Du skulle ikke ha det på denne måten.."

Jesu sukk denne dagen viser for oss Guds dype medfølelse med alle som bærer symptomer på at verden er gått av hengslene. Og det er godt nytt for oss, for det viser at Gud også verker og lengter etter den dagen, da alle sukk skal stilne og alt skal bli slik det var ment. Gud har ikke glemt sin skapning, eller forkastet oss i ren frustrasjon. Gud lider og sukker med oss, og én dag skal han rette opp alt det som er gått galt og gjøre alle ting nye. Bare vent og se!

Det var mitt andre punkt: En overraskelse: Jesus sukket.

En invitasjon

Jeg har lest en preken av Martin Luther over denne teksten. Han spør: Hva er forskjellen på en kristen og en som ikke er det? Og svaret er: Ørene og munnen. Og da tenker han ikke på, det som kanskje mange ville si i dag, at kristne er store i ord, men dårlige til å lytte. Han sikter til at en kristen er en som bruker ørene til å høre Guds ord og munnen til å bekjenne Jesu navn.

Og Martin Luther er ikke alene om å lese fortellingen slik. Han stiller seg i en lang tolkningstradisjon av kloke kirkefedre som bruker fortellingen om Jesu helbredelse av den døvstumme som en illustrasjon på en åndelig sannhet, nemlig at på samme måte som den døvstumme trengte hjelp til å høre og tale, slik trenger også vi Jesu hjelp til å åpne våre ører for evangeliet og vår munn til bønn og

lovsang. Målet er at også vi, som hører dette underet i dag, skal bli hørende og troende og bekjennende kristne. Også til oss sier Jesus: "Lukk deg opp!"

Men hvordan skal dette skje, med det massive trykket som rettes mot våre sanser i medietidsalderen?

Hvordan skal Jesus kunne få oss i tale, slik at vi igjen taler rett om ham?

Da de førte den døvstumme til Jesus denne dagen, tok Jesus ham aller først med seg bort fra folkemengden. Det trengs avstand fra mylderet, støyen, flimmeret, kavet. Det er nødvendig med litt tid og litt rom, slik at kontakten mellom han og oss kan opprettes og styrkes. Denne kontakten skaffer vi oss gjennom bønn og bibellesning. Kanskje trenger vi noen ytre hjelpemidler, som for eksempel et lys eller et ikon. Noe som kan tale via andre sanser enn øret, og påvirke noe som ligger dypere enn tanken.

Det var jo slik Jesus kommuniserte med den døvstumme. Mannen kunne ikke høre. Men han kunne merke at Jesus stakk fingrene i ørene hans. Han hadde vondt for å tale. Men merket at Jesus rørte ved tungen. Også vi inviteres i vår tid av øredøvende lyd til å søke Jesus Kristus gjennom andre sanser. Søke stillhet. Leve oss meditativt inn i fortellingene om ham. Se og fornemme, sanse den virkeligheten evangeliene formidler.

Det er dagens invitasjon. For hvis vi på denne måten åpner våre sanser for Jesus og søker ham der han er å finne, så vil hans kjærlighet fylle oss og forme oss, slik at vi, sakte, men sikkert begynner å ligne mer og mer på ham.